

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
TUZLANSKI KANTON

OPĆINSKI SUD TUZLA

Broj: 32 0 Ps 294487 23 Ps 2

Tuzla, 08.09.2023. godine

Općinski sud u Tuzli, sudija Sadija Brković, u pravnoj stvari tužioca EKOPAK doo Sarajevo, zastupan po punomoćniku Samiru Čengiću, advokatu iz Sarajeva, protiv tuženog LEVANA d.o.o. Tuzla, ul. Kraljice Katarine br. 8, Tuzla (raniji naziv „AKM COMMERCE“ DOO Tuzla) zastupan po punomoćniku Morankić Amiru, advokatu iz Tuzle, radi zabrane korištenja zaštićenog znaka Vsp. 10.500,00 KM, dana 26.06.2023. godine u prisutnosti punomoćnika parničnih stranaka zaključio je glavnu raspravu, a dana 08.09.2023. godine donio slijedeću:

P R E S U D U

I

ODBIJA SE kao neosnovan tužbeni zahtjev tužioca koji glasi:

„Nalaže se tuženom da tužiocu na ime nezakonitog korištenja zaštićenog znaka „Zelena tačka“ za period od 15.02.2015. godine do 31.12.2016. godine isplati iznos od 11.497,63 KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od 01.01.2017. godine pa do isplate, u roku od 30 dana od dana donošenja presude.

II

Nalaže se tuženom da tužiocu nadoknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 3.048,70 KM, u roku od 30 dana od dana donošenja presude. „

Sa ostatkom zahtjeva za naknadu troškova postupka preko dosuđenog iznosa, sud je tužioca i tuženog odbio.

O b a z l o ž e n j e

Tužilac je dana 26.12.2016. godine ovom sudu putem punomoćnika podnio tužbu protiv tuženog radi zabrane korištenja zaštićenog znaka „Der Grune Punkt“ – odnosno znaka „Zelena tačka“ za teritorij BiH a što je upisano rješenjem Instituta za intelektualno vlasništvo BiH broj Ip-02-47-2-01003 /15/DI od 11.02.2015. godine. Dalje navodi, da je tuženi uvoznik proizvoda koji na svojoj ambalaži ima navedeni znak, tužilac je kao isključivi vlasnik licence za teritorij BiH tuženog kao neovlaštenog korisnika znaka zelena tačka, pozvao da pravo na upotrebu znaka reguliše na jedan od nekoliko ponuđenih načina u suprotnom da sa proizvoda koje prodaje-distribuiraju skine zaštićeni znak uprkos upozorenjima i opomenama tuženi je nastavio da neovlašteno koristi znak na proizvodima koje distribuiraju i prodaje. Ističe da naknada za korištenje znaka zelena tačka koju je tuženi

bio obavezan platiti nosiocu isključive licence tj. tužiocu a po jedinstvenom cjenovniku za tržište BiH obračunata prema evidenciji ukupne ambalaže koju je tuženi stavio na tržište u BiH tokom 2015. i 2016. godine. Tužilac dalje navodi, da je pretrpio štetu na način da je uslijed ne naplaćivanja naknade za korištenje znaka nije mogao realizovati ugovorene projekte na zbrinjavanju otpada na način kako to zahtjeva sistem zelena tačka, te ambalaže umjesto u reciklaži završavala na deponijama i drugim mjestima odnosno da se ista nije zbrinjavala na način kako to zahtjeva zelena tačka. S obzirom da je rješenjem Općinskog suda u Tuzli broj 032-Reg-21-000247 od 23.02.2021. godine tuženi promijenio naziv društva te da novi naziv društva glasi Levana d.o.o. Tuzla, to je tužilac uredio tužbu u pogledu naziva tuženog i istog označio Levana d.o.o. Tuzla. Na glavnoj raspravi od 26.06.2023. godine u skladu sa nalazom i mišljenjem vještaka finansijske struke Atlić Sadike od 18.04.2018. godine, tužilac je ostao kod preciziranog tužbenog zahtjeva sa ročišta od 07.05.2018. godine u dijelu koji se odnosi na plaćanje naknade za nezakonito korištenje zaštićenog znaka i to za period od 15.02.2015. godine do 31.12.2016. godine na iznos od 11.497,63 KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od 01.01.2017. godine pa do isplate. Tužilac dalje navodi da je plaćanje naknade za ambalažni otpad u ovom postupku irelevantno, te da je to naknada koja se plaća u skladu sa pravilnikom o ambalaži i ambalažnom otpadu na području F BiH, to se plaća Eko životu, Ekopaku ili Fondu za zaštitu okoliša, zavisno s kim zagađivač ima potpisan ugovor, a za istu ambalažu ukoliko ona na sebi sadrži zaštićeni znak Zelena tačka mora se platiti naknada za korištenje ovog znaka i to je ne plaćaju samo privredni subjekti Federacije nego i sa područja čitave BiH, jer pravo korištenje ovog znaka za teritoriju BiH ima isključivo tužilac. Tužilac predlaže da se tužbeni zahtjev u cijelosti usvoji i tuženi obaveže na naknadu troškova postupka koji se sastoje od troškova za sastav tužbe u iznosu od 720,00 KM pristup na pripremno ročište 720,00 KM za nastavak pripremnog ročišta 360,00 KM za pristup na glavnu raspravu 720,00 KM, za odsustvo iz kancelarije (12 sati) 720,00 KM, troškovi prevoza (750 km x 0,75 KM) 562,50 KM, troškovi vještačenja po vještaku finansijske struke u iznosu od 350,00 KM, te iznos od 705,90 KM na ime 17% PDV-a, ročište za glavnu raspravu od 16.02.2023. godine u iznosu od 720,00 KM, nastavak glavne rasprave od 10.05.2023. godine i 26.06.2023. godine u iznosima od po 720,00 KM, odsustvo iz kancelarije (18 sati) iznos od 1.080,00 KM, troškovi prevoza (750 km x 0,90 KM) iznos od 675,00 KM, troškovi PDV-a 665,55 KM, te troškovi takse na tužbu i presudu po odluci suda.

U odgovoru na tužbu i tokom postupka tuženi osporava kako osnov tako i visinu tužbenog zahtjeva. Nije sporno da je tužilac vlasnik isključive licence za korištenje znaka „Der Grune Punkt“ odnosno znaka „Zelena tačka“, za teritorij BiH, međutim tuženi je pravno lice koji se bavi poslovima uvoza i distribucije proizvoda, odnosno tuženi nije postavio sporni znak na ambalaže nego ih je kao takve uvezio, dakle sama činjenica da se sporni znak nalazi na pomenutim ambalažama znači da je kao takav regulisan zakonodavstvom zemlje u kojoj je proizveden. Korištenje znaka „Zelena tačka“ nije zakonom ili nekim drugim propisom utvrđena obaveza te upotreba istog može biti isključivo na dobrovoljnoj osnovi. Navodi tužioca da je pretrpio štetu da uslijed ne naplaćivanja naknade za korištenje znaka nije mogao realizovati ugovorene projekte na zbrinjavanju otpada, na način kako to zahtjeva sistem zelene tačke je također neosnovan jer tužilac nije jedini pravni subjekt koji se bavi zbrinjavanjem ambalaže i ambalažnog otpada te je tuženi mogao izabrati nekog drugog subjekta za zbrinjavanje svog ambalažnog otpada. Tuženi dalje navodi da tužilac

nije dokazao da je nakon 31.12.2014. godine ispostavljao račune tuženom i da su računi knjiženi u poslovnim knjigama kako tužioca tako i tuženog. Tuženi predlaže da se tužbeni zahtjev tužioca odbije kao neosnovan i da se tužilac obaveže da tuženom nadoknadi troškove parničnog postupka koji se sastoje od troškova za sastav odgovora na tužbu, pristup tuženog na pripremno ročište i ročište za glavnu u iznosima od po 720,00 KM, pristup na nastavak glavne rasprave u iznosu od 360,00 KM, za sastav žalbe na presudu u iznosu od 875,00 KM, pristup punomoćnik na ročište za glavnu raspravu od 16.02.2023. godine u iznosu od 720,00 KM, pristup na dva nastavka glavne rasprave od 10.05.2023. godine i 26.06.2023. godine u iznosima od po 360,00 KM, za dva nastavka od 10.05.2023. godine i 26.06.2023. godine uvećano za iznos od 17% na ime PDV-a, troškove vještačenja u iznosu od 350,00 KM.

Presudom ovog suda od 24.08.2018. godine sud je u cijelosti usvojio tužbeni zahtjev tužioca. Presudom Kantonalnom suda u Tuzli broj 32 0 Ps 294487 18 Pž od 10.06.2022. godine žalba tuženog je djelimično uvažena i presuda Općinskog suda u Tuzli ukinuta u dijelu stava III izreke, kojim je naloženo tuženom da tužiocu na ime nezakonitog korištenja zaštićenog znaka, za period od 15.02.2015. godine do 31.12.2016. godine isplati iznos od 11.497,63 KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od 01.01.2017. godine pa do isplate kao i u dijelu odluke o troškovima parničnog postupka i u ukinutom dijelu predmet vraćen prvostepenom sudu na ponovni postupak.

U ponovnom postupku a postupajući po uputama drugostepenog suda provedeni su dokazi vještačenje po vještaku finansijske struke Atlić Sadiki i ponovnom postupku izveden dokaz saslušanjem vještaka finansijske struke, izvedeni su dokazi uvidom i čitanjem u: Rješenje Instituta za intelektualno vlasništvo BiH broj Ip-02-47-2-01003/15/DI od 11.02.2015. godine, Obavijest broj 02-I-1477/15 od 09.10.2015. godine, Cjenovnik tužioca od marta 2016. godine, Izjava generalnog vlasnika licence kompanije „Proeurope Brisel“ od 06.01.2017. godine, Dopis Kompanije Ekoozra, vlasnika licence za područje Hrvatske od 09.01.2017. godine, Dopis-sporazum o saglasnosti i dodjeljivanju licence od 18.01.2017. godine Kompanije Ara vl. Licence za područje Austrije, Dopis Kompanije Cocola BiB od 12.01.2017. godine, Dopis kompanije Argeta doo Sarajevo od 13.01.2017. godine, Zahtjev za poduzimanje carinskih mjera i zaštite prava zbog povrede žiga tužioca 01-I-1632/16 od 11. mjeseca 2016. sa Odluka Uprave za indirektno oporezivanje broj 03/4-Ipr-18-UP/I-84/16 od 17.10.2016. godine, fotografije (3) proizvoda koje je uvezao tuženi i distribuirao na tržište BH a koje na sebi sadrži zaštićeni znak, (sola limonada, konzerva laško pivo, Zaključak koordicanionog tijela za praćenje implementacije Pravilnika o upravljanju ambalažom i ambalažnim otpadom, potpisan od strane ministra Federalnog ministarstva okoliša i turizma broj 04-23-819/14 od 04.12.2014. godine, Rješenje konkurencijskog vijeća BiH broj 01-26-2-005-57-II/16 od 03.11.2016. godine, analitičku karticu komitenta „Ekopak“ d.o.o. Sarajevo, za period 01.01.2012. do 26.02.2018. godine, E-mail tuženog upućen tužiocu o namjeri raskidanja ugovora sa tužiocem sa 31.12.2014. godine, račun broj ... od 30.10.2014. godine, račun broj ... od 31.12.2014. godine, ispostavljen od strane Eko života DOO Tuzla, tuženom, zapisnik o inspekcijskom nadzoru Federalne uprave za inspekcijske poslove od 20.04.2016. godine,

Cijeneći provedene dokaze u smislu odredbi čl. 8. Zakona o parničnom postupku (Sl. novine F BiH 53/03, 73/05 i 19/06), sud je donio odluku kao u izreci presude iz sljedećih razloga:

Među parničnim strankama nije sporno da je Rješenjem Općinskog suda u Tuzli broj 032-0-Reg-21-000247 od 23.02.2021. godine promijenjen naziv društva tuženog tako da novi naziv glasi Levana d.o.o. Tuzla ul. Kraljice Katarine broj 8 Tuzla.

Među parničnim strankama nije sporno da tuženi prodavao i distribuirao proizvode sa zaštićenim znakom „Zelena tačka“. Među strankama također nije sporno da je korištenje zaštićenog znaka „Zelena tačka“ na dobrovoljnoj osnovi.

Sporno je da li je tužilac jedini ovlašteni vlasnik na teritoriji BiH za upotrebu žiga „Zelena tačka“, te da li tuženog obavezuje ugovor koji tužilac ima zaključen sa kompanijom Proeuropa Brisel od 06.01.2017. godine.

Sporno je da li tužiocu pripada pravo da zahtjeva naknadu za korištenje znaka „Zelena tačka“ za period od 15.02.2015. godine do 31.12.2016. godine koji se nalazio na proizvodima tuženog.

Uvidom u rješenje Instituta za intelektualno vlasništvo BiH broj IP-02-47-2-01003/15/Di od 11.02.2015. godine, utvrđeno je da je pravnom licu Ekopak d.o.o. Sarajevo upisana ekskluzivna licenca za korištenje žiga „Der Grune Punkt“ za teritorij Bosne i Hercegovine, pod brojem ... bez vremenskog ograničenja, da je licenca upisana u registar licenci kod Instituta pod brojem ... sa danom 12.02.2015. godine, za robe i usluge iz klase od 01 do 42 a sve na osnovu Ugovora o licenci zaključenog između ovlaštenih predstavnika davaoca i sticaoca licence u skladu sa čl. 60 Zakona o žigu (Sl. Glasnik BiH broj 53/10).

Uvidom u obavijest tužioca od 09.10.2015. godine, pod brojem 02-I-1477/15 proizilazi da je tužilac tuženom dostavio obavijest o regulisanju prava na korištenje međunarodno priznatog žiga „Zelena tačka“, koji se nalaze na ambalaži proizvoda plasiranih na tržištu BiH. Istom obavijesti tuženi je obavješten da je žig „Zelena tačka“ koji se nalazi na ambalaži proizvoda koje tuženi distribuira uredno registrira na međunarodnom nivou pri svjetskoj organizaciji za zaštitu intelektualne svojine i priznatim pravom u jurisdikciji BiH kod Instituta za intelektualno vlasništvo BiH. Registrovani žig predstavlja samostalno imovinsko dobro i da nosiocu istog daje isključivo pravo predviđeno Zakonom o žigu BiH a da neovlašteno korištenje istog nije dozvoljeno kao i da nosilac žiga ima pravo drugim licima zabraniti korištenje na način predviđen čl. 49. st. 2. Zakona o žigu. Tužilac također obavještava tuženog da njegovo pravo kao vlasnika žiga putem Ugovora o licenci ustupa mu pravo upotrebe i da je to učinio Pro Europe kao vlasnik žiga „Zelena tačka“, te tužioca ovlastio za davanje prava na korištenje na tržištu BiH čije je pravo upisano u registar licenci. U svojoj obavijesti tužilac navodi da je ustupanje u članstvo Pro Europe i upisom licence, osim privilegije ekskluzivnog nosioca licence za korištenje žiga „Zelena tačka“, na teritoriji BiH dobio i obavezu da zakonski uredi korištenje ovog žiga na tržištu BiH. Zbog svega tužilac je ponudio tuženom da u skladu sa pravilnikom o upravljanju ambalažom i ambalažnim otpadom prenese na tužioca i plaćanje redovnih naknada za

ambalažu ili potpiše ugovor sa tužiocem o davanju prava na korištenje znaka „Zelena tačka“ u skladu sa cjenovnikom naknada koji mu je u prilogu dostavio, ili u suprotnom ukloni znak „Zelena tačka“ sa ambalaže svojih proizvoda jer njeno korištenje nije obligatorno.

Uvidom u izjavu generalnog vlasnika licence kompanije Pro Europe od 06.01.2017. godine, utvrđeno je da je tužilac dobio jedinstvenu licencu za korištenje zaštićenog znaka „Zelena tačka“ za cijelu teritoriju BiH. Iz izjave također proizilazi da je na osnovu općeg sporazuma o licenciranju sa vlasnikom registrovanog zaštićenog znaka Der Grune Punkt, njemačka kompanija Pro Europe opći davalac dozvole za zaštitni znak Der Grune Punkt, za evropsku uniju i susjedne zemlje i da je firmi Ekopak d.o.o. dodijeljena jedinstvena licenca za cijelu teritoriju BiH i da kao takva ima ekskluzivno pravo da dodjeljuje licence na teritoriji BiH trećim stranama za korištenje zaštitnog znaka Der Grune Punkt na ambalažama proizvoda koji spadaju pod nacionalno pravne odredbe za ambalažni otpad i koji se stavljaju na tržište teritorije BiH. Iz iste izjave, takođe proizilazi da je tužilac obavezan osigurati da ovlaštene kompanije koje žele koristi Der Brune Punkt na svojim ambalažama i to na osnovu odvojenog sporazuma koje bi potpisale neposredno sa Ekopak d.o.o. o uslovima korištenja zaštitnog znaka kao i da je pravo Ekopak d.o.o. da dodjeljuje licence za korištenje zaštitnog znaka Der Brune Punkt za tržište BiH za ambalažu proizvoda koji su proizvedeni u BiH ili uvezeni u BiH sa zaštitnim znakom Der Brune Punkt.

Uvidom u cjenovnik tužioca od marta 2016. godine, utvrđena je visina naknade po ambalažnim materijalima (staklo, metal, papir, plastika, drvo, višeslojni i ostali materijali i ambalaža koja sadrži ili je onečišćena opasnim materijama) za korištenje znaka „Zelena tačka“.

Uvidom u račun broj ... od 31.12.2014. godine, proizilazi da je tuženi privrednom društvu Eko život DOO Tuzla, plaćao troškove upravljanja ambalažom i ambalažnim otpadom, što također proizilazi iz Zapisnika o inspekcijском nadzoru Federalne uprave za inspekcijske poslove od 20.04.2016. godine.

Odredbom čl. 10. Zakona o žigu, (Sl. Glasnik BiH 53/2010) propisano je da poslove koji se odnose na postupak zaštite žiga u Upravnom postupku obavlja Institut za intelektualno vlasništvo BiH. Članom 11. st. 1. istog Zakona je propisano da Institut u elektronskoj formi vodi registar prijave za priznanje žiga, registar žigova i registar zastupnika za zaštitu žigova. Dakle, rješenje Instituta za intelektualno vlasništvo broj Ip-02-47-2-01003/15 Di od 11.02.2015. godine, je doneseno u skladu sa navedenim odredbama, te je tužilac ovlašten odnosno aktivno legitimisan za vođenje parnice jer je na njega kao sticaoca upisana ekskluzivna licenca za korištenje žiga Der Grune Punkt u registar licenci od strane Packaging Recovery Organisation Europe S. P. R. L. Avenue Des Olympiades 2 kao davaoca licence za teritorij BiH.

Članom 60.st. 1. Zakona o žigu je propisano da nosilac žiga, odnosno podnosilac prijave, može ugovorom o licenci ustupiti pravo korištenja žiga odnosno prava iz prijave i to za sve ili samo za neke vrste robe i usluga. Naime, zaključenjem ugovora u skladu sa navedenom

odredbom čl. 60. st. 1. Zakona o žigu, tužilac je stekao od nosioca licence žiga Der Grune Punkt i to ekskluzivno pravo korištenja žiga za sve ili samo za neke vrste roba i usluga, a koji ugovor se upisuje u odgovarajući registar na zahtjev nosioca žiga ili sticatelja prava. Dakle, sud utvrđuje da je upisivanjem ugovora o licenci u odgovarajući registar nastupaju pravne posljedice prema trećim licima i to od momenta upisivanja a to je za tužioca od 12.02.2015. godine, a kako je to propisano čl. 84. Zakona o žigu.

Odredbom čl. 80. Zakona o žigu je propisano da u slučaju povrede žiga ili prava iz prijave žiga ako žig bude priznat, tužilac može tužbom zahtijevati utvrđene povrede prava zabranu daljeg vršenja učinjene povrede i budućih sličnih povreda prestankom ili uzdržavanjem od radnji koje to pravo povređuju, uklanjanje stanja nastalom povrede prava, povlačenje predmeta povrede iz privrednih tokova, potpuno uklanjanje predmeta, uništenje predmeta kojima je izvršena povreda prava odnosno sredstva koje su isključivo ili pretežnoj mjeri namijenjeni ili se upotrebljavaju za činjenje povrede i koja su u vlasništvu povredilaca, propuštanje predmeta povrede, nosioca prava uz naknadu troškova proizvodnje, naknadu imovinske štete i opravdanih troškova postupka kao i objavljivanje presude o trošku tuženog.

Po prijedlogu punomoćnika tužioca i tuženog u smislu člana 147., 148. i 150. Zakona o parničnom postupku na visinu tužbenog zahtjeva proveden je dokaz vještačenjem po stalnom sudskom vještaku financijske struke Atlić Sadike.

Iz nalaza i mišljenja vještaka financijske struke od 18.04.2018. godine proizilazi da je shodno Ugovoru o prenosu obaveza u vezi sa upravljanjem ambalažom i ambalažnim otpadom br. ... od 11.12.2012. godine tužilac tuženom ispostavljao račune-otpremnice te da je na svim računima naznačeno da se traži naknada za upravljanje ambalažnim otpadom u skladu sa zaključenim ugovorom. Na strani 2. nalaza i mišljenja vještak je tabelarno pobrojao sve račune koji se odnose na plaćanje naknade u periodu od 2012. do 2014. godine, te da je vještak izvršio uvid u izvještaje o količinama ambalaže stavljene na teritoriji F BiH u navedenom periodu te da je utvrđeno da su u svemu identični izvještaji prezentirani od strane tuženog sa ispostavljenim računima od strane tužioca. Iz nalaza i mišljenja vještaka je utvrđeno da u navedenom periodu odnosno zaključno sa 31.12.2015. godine tuženi nema obaveza prema tužiocu. Dakle u navedenom periodu tužilac je ispostavio ukupno 9 računa koji su se odnosili na ugovorenu naknadu za 2012., 2013. i 2014. godinu i koje je tuženi u cijelosti platio.

U svom nalazu, a postupajući po predmetu i obimu vještačenja predloženom od strane tužioca, vještak je naveo da je tuženi prestao poslovati sa tužiocem i odlučio da upravljanje ambalažom i ambalažnim otpadom povjeri firmi Eko život iz Tuzle sa kojim je poslovao u 2015. i 2016. godini. Vještaku je prezentiran Sporazum o raskidu zaključen 20.10.2016. godine između Pivare Laško Union i tuženog, jer tuženi nije više imao potrebu nastaviti poslovanje sa firmom Eko život Tuzla jer nije bilo uvoza robe sa predmetnim ambalažnim otpadom. Iz nalaza i mišljenja vještaka proizilazi da je tuženi u periodu od 2015. zaključno sa 2016. godinom predmetnu naknadu za upravljanje ambalažom i ambalažnim otpadom plaćao firmi Eko život. Na strani 10. i 11. vještak je tabelarno prikazao o kojoj vrsti

ambalaže i količini se radilo kao i da je tuženi u navedenom periodu firmi Eko život na ime predmetne naknade platio 11.497,63 KM.

U svom usmenom izjašnjenju vještak se izjasnio da tužilac tuženom u periodu od 15.02.2015. godine pa do 31.03.2018. godine nije ispostavljao fakture, niti su stranke u svojim poslovnim knjigama knjižile eventualna dugovanja i potraživanja po osnovu naknade na ime korištenja zaštićenog znaka. U svom usmenom izjašnjenju sa ročišta 26.06.2023. godine vještak je detaljno pojasnio da u cijelosti ostaje kod svog nalaza od 18.04.2018. godine, te da je nalaz sačinio na osnovu dokumentacije koja je dostavljena vještaku, te da ni na jednom od dokumenata na bazi na kojoj je sačinjen nalaz ne pominje se termin „Zelena tačka“ nego se u svim dokumentima spominje termin „naknada za upravljanje ambalažnim otpadom“. Vještak se posebno izjasnio da je tuženi dostavljao izvještaje o ambalaži i da su izvještaji potpuno identični sa izvještajima na bazi kojim je tužilac tuženom dostavljao predmetne račune, a koje je tuženi u cijelosti platio.

Dakle, izvedenim materijalnim dokazima i vještačenjem po vještaku finansijske struke tužilac nije dokazao da je tuženom ispostavljao fakture u spornom periodu od 15.02.2015. godine do 31.12.2016. godine i da je iste knjižio u svojim poslovnim knjigama, niti je dokazao da ima zaključen Ugovor o upravljanju ambalažom i ambalažnim otpadom. Sud nije prihvatio visinu konačno opredijeljenog tužbenog zahtjeva u iznosu od 11.497,63 KM koji je vještak utvrdio na bazi i vrsti količina roba, koje je tuženi platio drugom operateru tj. d.o.o. Eko život iz Tuzle, kao naknadu za upravljanje ambalažom i ambalažnim otpadom, jer je tuženi u spornom periodu imao zaključen ugovor sa drugim operaterom, a ne sa tužiocem.

Na nalaz i mišljenje vještaka tužilac i tuženi nisu imali primjedbi. Nalaz i mišljenje vještaka u finansijsko-računovodstvenom smislu sud je prihvatio kao objektivan i tačan međutim isti nije mogao prihvatiti u smislu odluke o visini tužbenog zahtjeva jer se nalaz i mišljenje vještaka zasniva na aproksimativnim osnovama obračuna, pod pretpostavkom vještak navodi „da je naknada za ambalažu u 2015. i 2016. godini AKM plaćena firmi Ekopak d.o.o. proizilazi da bi ista ukupno iznosila 11.497,63 KM“.

Nadalje odlučujući o tužbenom zahtjevu za naplatu novčane naknade sud je cijenio i zapisnik o inspekcijском nadzoru broj UP1-10-23-7-AA8/2016-1008-P-1008-1-P od 20.04.2016. godine iz kojeg je utvrdio da se tuženi bavio uvozom i distribucijom alkoholnih i bezalkoholnih pića koje je plasirao na tržište u F BiH u plastičnoj, staklenoj i kartonskoj ambalaži. Iz zapisnika također proizilazi da je tuženi bio uključen u sistem upravljanja ambalažom i ambalažnim otpadom putem operatera Eko život od 2015. godine. Iz zapisnika nadalje proizilazi da je tuženi u periodu od 2015. godine određene količine ambalaže za koje su tuženom i ispostavljene fakture uredno platio a što je utvrđeno iz nalaza i mišljenja vještaka finansijske struke. Iz zapisnika je nadalje utvrđeno da od strane nadležne inspekcije nisu nađene nepravilnosti u radu tuženog.

Iz rješenja Konkurencijskog vijeća Bosne i Hercegovine broj 01-26-2-005-57-II/16 od 03.11.2016. godine je utvrđeno da privredni subjekat Ekopak d.o.o. Sarajevo sprečava, ograničava i narušava tržišnu konkurenciju u oblasti ustupanja prava na korištenje

međunarodnog znaka „Zelena tačka“ na ambalaži/pakovanju/obilježavanju proizvoda na tržištu u Bosni i Hercegovini na način da subjekti koji zbrinjavaju privredni otpad putem privrednog subjekta Ekopak d.o.o. imaju određene pogodnosti u pogledu pribavljanja i korištenja znaka „Zelena tačka“ dok iste pogodnosti, klijentima njihovih konkurenata nisu dostupne i time se zloupotrebljava dominantan položaj primjenom različitih uslova za istu ili sličnu vrstu poslova sa ostalim stranama u smislu člana 10. stav 2. pod c Zakona o konkurenciji.

Istim rješenjem je tužiocu zabranjeno svako dalje postupanje u smislu zloupotrebe dominantnog položaja utvrđeno u tački 1. Rješenja, te mu je naloženo da u roku od 15 dana od prijema rješenja uskladi svoje poslovanje na način da u potpunosti odvoji djelatnost upravljanja ambalažom i ambalažnim otpadom od ustupanja prava na korištenje međunarodno zaštićenog znaka „Zelena tačka“, te da osigura da svi zainteresovani privredni subjekti imaju jednak pristup i pogodnosti prilikom ustupanja prava na korištenje znaka „Zelena tačka“. Nadalje iz navedenog rješenja Konkurencijskog vijeća te zaključka Koordinacionog tijela za praćenje i implementacije Pravilnika za upravljanje ambalažom i ambalažnim otpadom broj 04-23-815/14 od 04.12.2014. godine je utvrđeno da je korištenje znaka „Zelena tačka“ na području Bosne i Hercegovine na dobrovoljnoj bazi te da korištenje istog nije obaveza koja je propisana bilo kojim propisom.

Članom 1. Pravilnika o upravljanju ambalažom i ambalažnim otpadom (Sl. novine F BiH 88/11 i 28/13) je propisano pravilno upravljanje ambalažom u proizvodnji, prometom i upotrebi ambalaže, pravila postupanja i druge uslove sakupljanja, ponovnog korištenja, obnove i odlaganja u skladu sa prioritetima i osnovnim načelima Zakona o upravljanju otpadom, članom 4. je propisano koji subjekti mogu učestvovati u sistemu upravljanja ambalažom i ambalažnim otpadom, a članom 15. istog Pravilnika je propisano da je operater sistema tj. subjekt koji upravlja ambalažom i ambalažnim otpadom je profitan odnosno sav svoj profit ulaže u izgradnju infrastrukture za upravljanje ambalažnim otpadom te naknada koju utvrđuje operater sistema treba biti jednaka za sve osnivače i ugovorne obveznike.

Iz naprijed navedenog sud je utvrdio da je znak „Zelena tačka“ uredno registriran žig i koji kao takav predstavlja samostalno imovinsko dobro tužioca i da svaka upotreba znaka „Zelena tačka“ na tržištu u Bosni i Hercegovini bez prethodnog dopuštenja tužioca je protivna Zakonu o žigu.

Međutim kako iz rješenja Konkurencijskog vijeća Bosne i Hercegovine utvrđeno da je tužilac u spornom periodu zloupotrijebio dominantan položaj na način da je samo tužilac bio u sistemu upravljanja ambalažom i ambalažnim otpadom te da je pojedinim pravnim subjektima odobravao besplatno korištenje znaka „Zelena tačka“ i to subjektima koja su bila u njegovom sistemu upravljanja ambalažom i ambalažnim otpadom, a za druge subjekte koji nisu bili u njegovom sistemu i koji nisu mogli ostvariti određene popuste važili su drugi uslovi za korištenje znaka „Zelena tačka“, to je iz naprijed navedenih razloga sud odbio zahtjev tužioca kao neosnovan da eventualno potražuje naknadu na ime korištenja znaka „Zelena tačka“.

Ovakvom odlučivanju suda doprinosi činjenica da je tuženi u spornom periodu bio uključen u sistem upravljanja ambalažom i ambalažnim otpadom a što je utvrđeno iz zapisnika o inspekcijskom nadzoru i da je tuženi navedenu naknadu uredno platio putem operatera Eko život d.o.o. pa je neosnovano pozivanje tužioca da ima isključivo pravo upravljanjem ambalažom i ambalažnim otpadom i da je tuženi dužan i tužiocu platiti navedenu naknadu.

Iz izvedenih dokaza sud zaključuje da u spornom periodu eventualno korištenje znaka „Zelena tačka“ je moglo biti zasnovano na dobrovoljnoj osnovi i pod jednakim uslovima tj. besplatno za sve obveznike sistema bez obzira preko kojeg ovlaštenog operater sistema se upravlja ambalažom i ambalažnim otpadom i da stranke ugovorno rješavaju svoje obaveze.

Cijeneci naprijed navedeno da tužilac izvedenim dokazima, posebno vještačenjem po vještaku financijske struke nije dokazao koju količinu robe je tuženi na tržište Bosne i Hercegovine pustio u promet, a koja na sebi sadrži zaštićeni znak „Zelena tačka“, te koji je to iznos naknade koji je tuženi obavezan isplatiti tužiocu na ime korištenja zaštićenog znaka za periodu od 15.02.2015. godine pa do izrade nalaza to je sud u smislu člana 7., 123. i 126. Zakona o parničnom postupku, tužbeni zahtjev tužioca odbio kao neosnovan i nedokazan.

Na osnovu iznesenog sud je donio odluku kao u izreci presude.

Ostale provedene dokaze i prigovore stranaka sud je cijenio ali nije posebno obrazlagao obzirom da nisu od uticaja za donošenje odluke u ovoj pravnoj stvari.

Odluka o troškovima postupka se temelji na odredbi člana 384., 386. i 396. Zakona o parničnom postupku sud je obavezao tuženog da tužiocu nadoknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 3.048,70 KM.

Pri donošenju odluke o visini naknade troškova postupka sud je imao u vidu kako kvalitativni tako i kvantitativni uspjeh stranaka u sporu. Tužilac je postavio 4 tužbena zahtjeva, naime treći tužbeni zahtjev sastoji se od dva zahtjeva i to da se nalaže tuženom da u roku od 30 dana od dana donošenja presude povuče i uništi sve proizvode koji na ambalaži imaju znak „Der Gruner Punkt“ odnosno znak „Zelena tačka“ i da tužiocu na ime nezakonitog korištenja zaštićenog znaka za period od 15.02.2015. godine do 31.12.2016. godine isplati iznos od 11.497,63 KM. Tako da je tužilac u ovom sporu uspio sa 75%, a tuženi je uspio sa 25%.

Troškovi tužioca sastoje se od troškova za sastav tužbe po punomoćniku od 26.12.2016. godine u iznosu od 720,00 KM, pristup na pripremno ročište od 09.05.2017. godine u iznosu od 720,00 KM, pristup na nastavak pripremnog ročišta od 27.02.2018. godine u iznosu od 360,00 KM (50% važeće ADV tarife), pristup na glavnu raspravu od 07.05.2018. godine u iznosu od 720,00 KM, pristup na ročište za glavnu raspravu od 16.02.2023. godine u iznosu od 720,00 KM, pristup na nastavak glavne rasprave od 10.05.2023. godine u iznosu od 360,00 KM (50% važeće ATV tarife) i pristup na nastavak glavne rasprave od

26.06.2023. godine u iznosu od 360,00 KM, sve uvećano za iznos od 673,20 KM na ime 17% PDV-a, troškova vještačenja po vještaku financijske struke Atlić Sadike u iznosu od 350,00 KM, te troškova sudske takse na tužbu u iznosu od 300,00 KM i takse na presudu u iznosu od 300,00 KM, a koja taksa je određena u skladu sa označenom vrijednosti spora i Zakona o sudskim taksama (Sl. novine TK br. 5/09). Tako da ukupni troškovi tužioca da je 100% uspio u sporu iznose 5.583,20 KM, međutim kako je tužilac u sporu uspio sa 75% to mu je sud srazmjerno uspjehu u sporu dosudio troškove u iznosu od 4.187,40 KM.

Sud je tužioca sa viškom zahtjeva za naknadu troškova postupka na pristup na ročište od 10.05.2023. godine i 26.06.2023. godine odbio, jer se radilo o nastavcima ročišta za glavnu raspravu i tužiocu pripada 50% važeće ADV tarife a ne 100% kako je to tužilac potraživao.

Sud je također odbio sa zahtjevom za isplatu putnih troškova punomoćnika tužioca za troškove prevoza na relaciji Sarajevo-Tuzla-Sarajevo (u iznosima od 562,50 KM i 675,00 KM) kao i za odsustvo iz kancelarije (u iznosima od 720,00 za 12,00 sati i iznos od 1.080,00 KM za 18 sati) uzimajući u obzir usvojeno pravno svatanje na panelu ujednačavanje sudske prakse iz građanske oblasti od 30.01.2014. godine, prema kojem putni troškovi advokata čije je sjedište izvan područja suda pred kojim se vodila parnica priznaju se samo do visine troškova koje bi stranka imala da ju je zastupao advokat čije je sjedište u mjestu suda, te uzimajući u obzir odluke Ustavnog suda BiH broj AP-1919/20 od 02.07.2020. godine i AP-5003/14 od 11.01.2017. godine, prema kojoj je izbor advokata u postupcima odlučivanja o građanskim pravima i obavezama pred sudom lični izbor stranke, pa stranka u slučaju kada za zastupanje ovlasti advokata čija je kancelarija van sjedišta suda, u pravilu ima obavezu sama snositi troškove koji su njenom punomoćniku zbog toga prouzrokovani, to je sud odlučio kao u izreci presude. Sud smatra da nije osnovan zahtjev za naknadu na ime kancelarije jer dosuđivanje naknade za prisustvo ročištu u sebi sublimira naknadu na ime odsustva iz kancelarije, drugačije postupanje bi značilo dupliranje troškova za isto vrijeme.

Troškovi tuženog sastoje se od troškova za sastav odgovora na tužbu u iznosu od 720,00 KM, pristup na pripremno ročište u iznosu od 720,00 KM, pristup na ročište za glavnu raspravu u iznosu od 720,00 KM, pristup na nastavak pripremnog ročišta u iznosu od 360,00 KM, pristup punomoćnika na glavnu raspravu od 16.02.2023. godine u iznosu od 720,00 KM, pristup na nastavak glavne rasprave od 10.05.2023. godine u iznosu od 360,00 KM, pristup na nastavak glavne rasprave od 26.06.2023. godine u iznosu od 360,00 KM, u skladu sa članom 12. i 13. važeće ADV tarife iznos od 244,80 KM na ime 17% PDV-a (za pristup punomoćnika na glavnu raspravu od 16.02.2023. godine i dva nastavka glavnih rasprava od 10.05.2023. i 26.06.2023. godine), te troškova vještačenja po vještaku financijske struke u iznosu od 350,00 KM. Tako da ukupni troškovi tuženog da je 100% uspio u sporu iznose 4.554,80 KM, međutim kako je tuženi u sporu uspio sa 25% to mu je sud srazmjerno uspjehu u sporu dosudio troškove u iznosu od 1.138,70 KM.

Sud je tuženog sa viškom zahtjeva za naknadu troškova postupka i to za sastav žalbe na presudu odbio jer u spisu ne postoji dokaz da je tuženi platio navedenu taksu.

Nakon prebijanja troškova postupka tužioca prema uspjehu u sporu i tuženog prema uspjehu u sporu sud je obavezao tuženog da tužiocu nadoknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 3.048,70 KM.

Sa ostatkom zahtjeva za naplatu troškova postupka preko dosuđenog iznosa tužilac i tuženi se odbijaju.

Sudija
Sadija Brković

PRAVNA POUKA.

Protiv ove presude tužilac može izjaviti žalbu u roku od 30 dana od dana prijema prepisa presude, a tuženi u roku od 30 dana od dana donošenja presude. Žalba se podnosi Kantonalnom sudu Tuzli putem ovog suda.